

VIS

2007

Ik ben Denise. Ik trouwde vorige maand met Nanook. En nu zit ik hier in Alaska. En elke dag denk ik van wat ga ik vandaag in godsnaam doen. Maar wat kun je als Vlaamse dochter in een iglo doen? Het stof afnemen? De planten water geven? Kuisen, waarmee? Ze hebben hier geen dweil. We waren beter in België gebleven maar hij kwam liever terug naar hier. Bij ons was het voor hem te warm. Hier is het voor mij te koud. Ge hebt er geen idee van hoe koud het hier is. Er is geen enkele Eskimomop overdreven. Mijn moeder zei nog van mij twee keer te bedenken meisje. Onze pa trok er zich niets van aan. Ons Denise moet het zelf maar weten, ze is oud genoeg. Hij was niet voor Michel. Hij had misschien wel gelijk. Hij dronk. Over Nanook zei hij niets.

Vis. Sedert we hier zijn ruikt hij naar vis. Ruikt hij vis uit zijn mond en overal. Ik mag ook wel vis, een keer in de week en een keer meer aan zee. Maar hier. Ik zei hem dat als het morgen weer vis was, dat ik er puree moest bij hebben en witte bonen in tomatensaus. Van de drie kende hij alleen de vis. Hij lacht altijd en wanneer hij niet lacht, zwijgt hij. Wat een verschil met in België. Maar ik geloof dat ik het daar allemaal zei. En hij maar altijd vriendelijk en attent. En knikken. Hij verstond er geen bal van, ik zeg het u nu.

Vandaag is het de eerste dag van de zomer en ik heb een fleurig zomerkleedje aangetrokken, uit mijn koffer. Al vries ik dood, het kan me niet meer schelen. En morgen schilder en behang ik onze iglo, in alle kleuren, als ik nog leef. En doe ik een barbecue met veel looksaus en frieten. Hij kent geen van de drie, hij kent verdomme nog geen bloemkool.

In bed mag ik niet klagen. Maar hij gaat mee met het bioritme van zijn poolhonden, heb ik de indruk. En ik met de temperatuur van onze iglo hier als het zo verder gaat.

Ik heb twee bloembakken buiten gezet en hem gezegd dat ik vensterbanken wil. En ik heb hem de weg naar de burens gevraagd. Hij wees recht voor zich uit, maar daar waar hij vijftig kleuren wit ziet, zie ik niets.